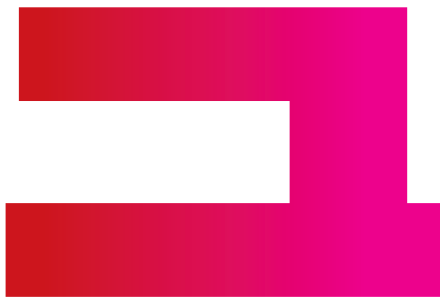

ביום שבו המוזיקה כתה

מחלת הסרטן שהסתיר אפילו ממשפחתו,
ההידרדרות הקשה בראייה והעלבון הצורב של
קץ הקריירה. בשנה האחרונה, כוכב הרדיו הנערץ
עופר נחשון, שנמצא מת בביתו לפני שבועיים, הלך ודעך,
כאוב ומובס. עכשיו בני משפחה וחברים חושפים את
בדידותו של הפיטר פן הנצחי, מספרים על הקאמבק
שכל כך חיכה לו ומעולם לא הגיע ומסבירים
מדוע אין סיכוי ששלח יד בנפשו

רענן שקד

במשך שלושה ימים לא שמע גיא נחשון מאחיו עופר. זה לא טיפוס, בהינתן שהשניים גרים זה לצד זה בשתי יחידות הדירור הסמוכות להוריהם בחולון, אבל גם לא בלתי אפשרי; "היה קורה שלא ראיתי אותו כמה ימים רצופים", הוא אומר.

זה קרה יותר ויותר בשנה האחרונה, שבה הלך עופר נחשון והסתגר מהעולם. "הוא נשאר בדירה במשך ימים שלמים", מאשרת קרובת משפחה, "רק רואה סדרות ושומע מוזיקה. אמרתי לו כל הזמן: תעשה משהו, תצא להליכות, אתה חייב לצאת".

יואב גינאי, מייסד רדיו 88FM ומנהל התחנה לשעבר, שהיה חבר של נחשון והביא אותו – אחרי שרשת ג' עברה לשדר מוזיקה ישראלית בלבד – לשדר ב־88, להגיש את "טלסינמה" ברשות השידור ולהעביר מדי שנה את הניקוד הישראלי באירוויזיון, זוכר ש"עופר היה מסתגר בבית ולא רצה קשר עם אנשים, מאוד השתבלבל בתוך עצמו".

גם יובל גנור, חבר ועורך מרשות השידור והתאגיד, נזכר ש"עופר הסתגר, ולאורך שנים התרשמתי שטוב לו עם הלבד שלו. הוא בנה לו בדירה מערכת קולנוע ביתית במאה אלף שקל וקירות אקוסטיים, והיו פעמים בתקופה האחרונה שממש ניסיתי לשכנע אותו: 'בוא נצא', וזה היה כל כך קשה. הייתי קובע איתו משהו, יום לפני הוא היה דוחה, ושוב דוחה, ושוב, ועד שהצלחנו לצאת זה היה כמו יציאת מצרים".

מיום רביעי לפני שבועיים ועד יום שבת בצהריים, איש לא שמע מנחשון. בשלב מסוים אביו יקי הפך מוטרד, וביקש מגיא לבדוק מה קורה עם אחיו. "נכנסתי אליו לדירה בארבע אחר הצהריים, וראיתי אותו שוכב במיטה עם מסכת חמצן. נגעתי בו, הוא היה קצת נוקשה, והבנתי מיד", הוא מספר, "התחלתי לבכות, הייתי בהלם. התקשרתי לאחי הקטן זיו, הוא שוטר והוא הזמין משטרה ומגן רוד. קבעו את מותו. אמרו שהוא שכב שם מת לא יותר מ־24 שעות".

עופר נחשון מת במיטתו מתישהו בין שישי לשבת, אדם מיוסר, מדוכא, כאוב ומובס. מסכת החמצן שאיתה ישן בקביעות נועדה להקל על כאבים עזים שהפריעו לו לישון ולווסת נשימה. כדורים נוגדי דיכאון, וייתכן שכדורים נוספים – תוצאות הנתיחה שלאחר המוות יגיעו רק בשבועות הקרובים – השפיעו על גופו הכחוש. בשנה האחרונה לחייו השיל בין 15 ל־20 ק"ג ממשקלו, וחולשתו ניכרה לעין, כמו גם הסתגרנותו מהעולם.

זמן לא ארוך קודם עבר ניתוח עקב בעיות וחולשה בשרירי הבטן. כעת סבל מכאבי גב בלתי פוסקים, ומהבעיה הכרונית שהביאה אותו לפרוש מעבודתו כשדרן ושלבסוף הכריעה אותו: תסמונת עין יבשה חמורה עם נזירליה של הקרנית – מחלה קשה שמשלבת פגיעה במשטח העין וכאב עצבי גדול, שורף ודוקר, עם צורך ללחלח את העין בטיפות ללא הרף וטשטוש ראייה. מסמכים רפואיים שהתגלו לאחר מותו הסגירו טיפול בסרטן הערמונית, שאותו הסתיר ממשפחתו ובעיקר מאביו האהוב יקי, שאותו לא רצה להראיג.

אבל האב ידע. הוא היה קרוב במיוחד לבנו, והרגיש בהיחלשותו. "חשבתי שהוא בדיכאון, ראיתי כמה הוא סבל", יקי אומר, ומשמיע לי הודעה מוראגת שעופר הקליט לו באחד הימים שבהם חש שהוא – האב – במצב רוח רע. "אני לא מבקש פרטים למה אתה במצב רוח, אני מקווה שזה לא רק בגללי ושלא עשיתי לך רע על הנשמה".

תקופה. הוא לא רצה, ניסה לעשות מין מרד כזה. ואז הוא הבין שאין לו ברירה".

מה לגבי הרדיו האזורי?
 "הוא קיבל הצעות אבל הוא לא רצה, כי ברשות היו לו משכורת ותנאים נלווים ובעיקר יציבות. הוא פחד שברדיו האזורי זה ייגמר אחרי איזה זמן, וברשות קשה יותר לפטר. הוא רצה את היציבות הזו".

נחשון התמודד. גינאי סייע ככל יכולתו, שיבץ אותו לשרד ב־88FM ולהגיש את "טלסינמה" ואת ניקוד האירוויזיון, ונחשון עבר ועדת קבלה ונמצא מתאים גם להגשת חדשות, תחום שאליו נכנס בקפדנות טיפוסית. "הוא היה מדבר כל הזמן עם קרייני חדשות ותיקים – למשל ליאורה גושן – ושואל אותם איך הוא ומה צריך לשפר", גרנית נזכר. "הוא לא הלך לאיבוד, למרות שמשוה בו אולי כבה", גינאי מעריך.

אלא שהמכה הבאה המתינה לנחשון מעבר לפינה, עם סגירת רשות השידור והקמת התאגיד.

נחשון התבקש לשרד את הניקוד הישראלי באירוויזיון בפעם האחרונה – וגם בישר לאירופה בשידור על סגירתה של הרשות – ואז להעביר את הלפיד. "הוא היה מחובר באינפוניה לכל מה שקשור לאירוויזיון, וכשכבר לא רצו אותו כמגיש זה היה לו קשה", גרנית אומר.

בשלב הבא כמעט שלא נמצאה עבורו משרה בתאגיד. "אלה היו ימים מטורפים ותהליך הקבלה לתאגיד היה סיפור", מנורה זוכר, "ובסוף מצאו לעופר רק איזו רבע משרה בקריינות חדשות. ברגע האחרון, בזכות יובל גנור, שנתן לו עוד חצי משרה של הגשה ברשת ג' בין 11 ל-12 בלילה, הוא נכנס. וזה קצת גמר אותו; הוא לא ישן, כי אם אתה מסיים משמרת ב-12 בלילה וצריך להתחיל משמרת בוקר בקריינות חדשות בארבע בבוקר, אין לך לילה. אז הוא אמר תודה שנתנו לו להתפרנס, אבל תחשוב שהוא היה אחד הכוכבים הגדולים, ואז נותנים לו רצועה ב-12 בלילה. זו הייתה רק פרנסה מבחינתו".

ההסתכנונות הבריאותיות רדפו זו את זו מכאן ואילך. היושב והכאב בעיניים הלכו והחמירו כל הזמן והעסיקו את נחשון יותר

הוא למד מהר ובהצטיינות – אוטודידקט מובהק – ובעיקר מתוך תשוקה.

"הוא היה נערי, הרפתקן, עוזר לכולם ועם אופי של פורץ דרך. הוא מהאנשים האלה שנעמדים בפתח ואומרים: ככה זה יהיה. הוא התווה איזושהי דרך מחשבה, והמון אנשים אהבו להתיעץ איתו, לשמוע מה הוא חושב וגם לקבל ממנו ביקורת", אומר בשבקי.

נחשון יצא מהארון בשנת 1993, בכתבה מדוברת ב"ידיעות אחרונות", כשהוא בפסגת פרסומו. הספינה היטלטלה לרגע, מנהלי רשת ג' הומינו ייעוץ משפטי ושקלו צו מניעה להפצת העיתון, ונחשון עצמו נבהל ברגע האחרון – אבל הכתבה פורסמה לבסוף, והתהודה הייתה עצומה. "קיבלתי ערימות מכתבים – נערים, נערות, הורים: הצלת אותנו... רציני להתאבד, הצלת אותי", סיפר בהמשך.

החשש הגדול – מהתנכרות של הוריו – הוסר. אביו יקי, נהג מונית במקצועו, אומר לי השבוע ש"מיד כשהוא יצא מהארון קיבלתי אותו, וזה עשה לו כל כך טוב. החבר'ה שלי בתחנה התפלאו, אמרתי להם: ככה בן אדם נולד. ושנים אחר כך נהגים היו באים אליי: 'הבן שלי אמר לי שהוא גיי, מה אני עושה?' ותמיד אמרתי: 'זה הבן שלך והוא ככה מלידה. תקבל אותו'".

אלא שלכל אורך הדרך, אישיותו של נחשון הייתה מורכבת בהרבה מכפי שהרדיו הסגיר, והוא נטה, לא אחת, לביקורתיות ומרידות, ובעיקר לרגישות יתר נעריית. "כל דבר אצלו היה טוטאלי", מעיד גרנית, וחברו הטוב, איש הרדיו קובי מנורה, אומר ש"הוא היה אדם מאוד רגיש שאמר את דעתו תמיד, לפעמים על חשבון מערכות יחסים. בהתחלה הייתי נעלב מאוד מדברים שהוא היה אומר ורבתי איתו, אבל בהמשך הבנתי שאני צריך לקחת את זה בפרופורציות, לתת לו קצת זמן והוא יחזור לרגיל".

היו לו בני זוג?
 "הייתה לו אהבה אחת מאוד גדולה, שלא נמשכה הרבה זמן, וכשהיא נגמרה היה לו מאוד קשה למצוא מישהו אחר. היו לו מערכות יחסים קצרות. ב-2005 הוא נסע לארה"ב בעקבות האהבה, אבל זה לא הסתדר וכעבור חצי שנה הוא חזר".

מבחינות רבות, נחשון חשש להתבגר. "הוא היה מאוד טינאייג'ר מבחינת ההתנהגות וההתנהלות", אומר אחד ממכריו, "בכל פעם שאיוו אהבה שלו הסתיימה הוא היה בתהומות, מין רכבת הרים של רגשות. והאמת היא שהתאגיד לא היה מקום לאנשים כאלה. בשלב הזה הייתה שם הרבה פחות רגישות לעובדים בכלל ולאנשים עדינים כנפשם בפרט, כאלה שמתקשים לעמוד בסערות – והוא היה קורבן קל לדבר הזה".

× × ×

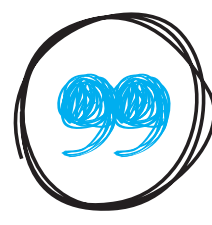
המכה המשמעותית הראשונית נה בכרוניקת הנפילה של נחשון ניחתה בסוף 97', עם החלטתו של מנהל הרדיו דאז אמנון נרבי להפוך את רשת ג' לתחנה עברית בלבד. "היה לו ידע גדול בעולם הפופ, וסגירת ג' הלוועזית הייתה מכה קשה מאוד", אומר גינאי, ומנורה נזכר במשבר ממש: "הוא היה מלך המוזיקה הלוועזית ולקחו לו את זה, והוא ממש לא בא לעבוד למשך איזו

לתפקיד. הוא התחיל ב"קול השלום" מתוך תשוקה עצומה פשוט לשרד מוזיקה ("הייתה לי מחלת ים, ישבתי באולפן על הספינה עם דלי והמשכתי לשרד", סיפר בראיון האחרון שנתן בינואר האחרון לפורקאסט של מאיה אלקולומברה), וב-91' הצטרף לרשת ג' של קול ישראל והתחיל לשרד את המצעד הלוועזי השבועי ואת "קופסת הלהיטים", "קולבו", ועוד אינספור תוכניות.

מה עשה את נחשון גדול יותר מכל השאר? אולי אישיותו השידורית האקסטטיבית כמעט, הידענית וברבזמן נסערות, נלהבת, נטועה ברצון כן לתווך הכל, לגרום לך להצטרף להתרגשותו הראשונית ממוזיקה חדשה. נחשון חצה ברגל קלה את פער התיווך המתקיים בכל מדיה תקשורתית; הוא כמו ישב אצלך בחדר וניגן לך סינגלים, אומר לך "תקשיב לזה" ו"אתה חייב לשמוע את זה" באהבה של אח גדול, כלפי המוזיקה וכלפיך. יותר מזה; נחשון היה פשוט פאן, אבל ללא הפטפטנות החלולה ששרדנים עכשוויים לוקים בה לעיתים. הוא אמר את שירע ושינן, והוא החזיק במאגר ידע עצום.

לא רק מוזיקלי; נחשון הקפיד על צלילת עומק לכל תחום שבו בחר להתמקד – לצד מוזיקה הוא התמחה מגיל צעיר

החבר צביקה בשבקי: "הוא היה נערי, הרפתקן, עוזר לכולם ועם אופי של פורץ דרך. הוא מהאנשים האלה שנעמדים בפתח ואומרים: ככה זה יהיה. הוא התווה איזושהי דרך מחשבה, והמון אנשים אהבו להתיעץ איתו, לשמוע מה הוא חושב וגם לקבל ממנו ביקורת"

באסטרונמיה ומטאורולוגיה, והפגין קליטה פנומנלית לשפות זרות – "הוא דיבר אנגלית במבטא לונדוני מרשים", מעיד גרנית בחיוך – וכשהתחיל לשרד בקביעות את הניקוד הישראלי באירוויזיון ידע לנהל סמול-טוק קולח בכל השפות האירופיות הנדרשות. כשהחל להגיש את "טלסינמה" הפך לידען הקולנוע המקיף שמעולם לא היה, וכשתלאות גופניות התחילו לפקוד אותו, נחשון צבר ידע רפואי עצום והפך לסוג של מנטור עבור חברים שנוקדו לעצה רפואית.

בזכות הפרגון שלו. דנה אינטרנשיונל

בשבילך אני מחזיק מעמד, תמיד. בשבילך באהבה, אתה בשבילי מלך העולם. אל תהיה עצוב בגללי, עשה לי טובה. מספיק שאני עצוב".

חששת לחייו, אני שואל את יקי, והוא עונה: "בוודאי. למה הוא אומר כאן: 'אבא, אל תדאג לי? כי אמרתי לו שאני חושש לחייו, כי הוא אמר 'בא לי למות' ו'אבא, נמאס לי'. והיו לו כאבי תופת בעיניים. הייתי איתו בכל הארץ, איפה לא היינו, איזה מומחה לא ראינו. בסוף הרופאים אמרו שהם מרימים ידיים".

בלילה שבין שיש לשבת, גופו של עופר נחשון קרס. סיבת המוות הרשמית מדברת על היווצרותה של בצקת בראש עקב השינה עם מסכת החמצן. סיבות נוספות עשויות להתברר עם הגעת תוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית.

אבל הסיבה הסופית לא באמת משנה; העובדה היא שעופר נחשון – כוכב רדיו בלתי מעורער עבור דור ישראלי שלם – הלך והתרחק, נשמת כמעט מרצונו מעולם החיים. קודם בהדרגה, ואז – בשנה האחרונה – בבת אחת. רוב מכריו לא ראו את זה מגיע, בעיקר כי נחשון לא איפשר להם; הוא התנתק מרובם בדרך זו או אחרת, סירב כמעט לגמרי להיפגש, לצאת, להתרועע, ובשלב מסוים הפסיק לענות

לטלפונים וביקש מחברים לתקשר איתו בטקסט בלבד. "הוא פשוט דעך", אומר צביקה בשבקי, מפקח טכני בשידורי התאגיד, שהיה מיודד איתו לאורך שנים, ושולף את אחת ההתכתבויות האחרונות ביניהם, מפברואר 2022, כשפנה לנחשון וכתב לו: "היי עופר, לאן נעלמת לי?" ונחשון ענה: "צביקה יקר, עברתי ניתוח, עדיין מתאושש, בקרוב הקאמבק, חיבוק גדול ממני".

× × ×

הקאמבק מעולם לא הגיע, ואולי לא יכול היה להגיע יותר מכפי ששנות ה-80 או ה-90 או רשת ג' של השנים ההן יכולות לחזור באמת. במידה מסוימת, נחשון הצליח במה שניסה, על פי חבריו, לעשות: להישאר צעיר לתמיד, "להיות פיטר פן כזה", כפי שמנסח העורך והחבר מנחם גרנית, שעבר איתו לאורך שנים.

נחשון היה בן 59 במוותו, אבל נותר מזוהה, במידה רבה, עם עבר שבו היה כוכב רדיו נערץ, מי שמגיע לשידור "עם חמישה" שישה חב'ה שרק עומדים סביבו ורוצים ללמוד ממנו, כי גם הם רוצים להגיע לרדיו, גרנית זוכר.

קשה שלא להיגרר לקלישאות לגבי האופן שבו היה נחשון, מילולית, קולו של דור. שנות הפופ הגדולות – האייטיו והניינטיו – הפכו אותו לליתוק המושלם

"הוא היה מלך המוזיקה הלועזית ולקחו לו את זה". נחשון בימי הזוהר

AP: Louisa Butler, 77, נציח יחאל

"התאבל עליה שנה". שוש עטרי ז"ל

מאוד לא טוב, רזה, מאוד מדוכא. הוא אמר שאין מומחה עיניים בעולם שהוא לא פנה אליו, ויצאנו ממנו בתחושה של 'מה אפשר לעשות?', זינגר נזכר, "ניכר היה שהוא מתוסכל מאוד מהמצב הבריאותי שלו, וגם מהאופן שבו הרבה אנשים שהוא קידם ועזר להם לא היו שם בשבילו. זה בן אדם שחי בני אדם, שאהב אנשים, אהב לאהוב ולהיות אהוב, ואנשים נעלמו מהחיים שלו".

חברים אחרים אומרים שלמרות מצבו, הם לא חששו לחייו של נחשון. משהו באהבת החיים המוקדמת שלו כמו אישר שמתישהו הוא ייצא מזה, 'משיך הלאה', ימצא את עצמו מחדש. זה קרה מספיק פעמים בעבר, ונחשון לא באמת היה – לא מבחינתו ולא מבחינת העולם – בן 59; הוא היה פיטר פן. עד שחדל להיות. נדמה שמעולם לא הסתגל למצב הביניים המתסכל שבו עוברות עיקר השנים; בגרות וכל הפשרות הכרוכות בה. מחלתו הכרונית הכריעה את הכף. "אהבתי אותו מאוד, אהבת נפש", גרנית אומר, "הוא היה איש עם נשמה יתרה".

רק שבועולם של רדיו נטול נשמה ברובו, נחשון התקשה למצוא לעצמו מקום, והעולם לא יצא מגדרו כדי לעזור לו בחיפוש. מנורה נזכר בשנים הראשונות שבהן הכיר את נחשון – שנות ה-80 המוקדמות. "הוא גר אז ביפו, עבד במועדון הליקוויד. היינו חבורה, עופר ניסים, עופר נחשון, דנה אינטרנשיונל ואני. היינו מבילים בעיקר במועדונים, אלנבי 58 ועוד מקומות, בברים, במסעדות, דיברנו בלי סוף על רדיו".

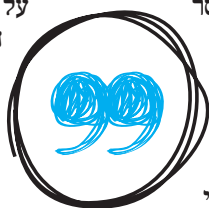
העולם היה אז שונה בתכלית, ולקח זמן מסוים עד שנפתח עבור כל אנשי החבורה.

שמה. המציאות שאליה חזר מהאולפן – נטולת תעסוקה ומסוגרת – המשיכה לדרדר את מצבו. "היו לו המון בעיות רפואיות והוא חי על כדורים – בליל של כדורים – אבל הוא ידע מה הוא עושה ובדיוק מה וכמה לקחת", אומר אחד החברים.

או שלא. כי בהיעדר תמיכה חברתית, נחשון הלך ושקע. "הוא היה מאוד-מאוד בודד בשנה האחרונה", מנורה אומר, וחבר קרוב מקריא לי את ההסתמסויות האחרונות שקיים איתו בראש השנה. "מאחל לך ולאחוביך שנה טובה, ואשמח לשוחח אם תמצא זמן וחשק, אתה המון במחשבותיי", כתב לו שם נחשון, ובהמשך, בהתכתבות נוספת, אמר שהוא "פנוי להובלות" וישמח לצאת מתישהו. "אני קורא את ההתכתבויות האלה עכשיו ולא מבין אם הייתה פה קריאה לעזרה", אומר החבר, "כשקראתי את זה אז, לא שמעתי פעמוני אוזרה. עכשיו, כשאני מסתכל על זה, אני רואה פה הושטת יד".

אלא שגם כשכבר הבטיח לבוא ולצאת, נחשון לא באמת הופיע כמעט לשום מקום בשנה האחרונה, ביטל תמיד ברגע האחרון וגותר מסוגר מבחירה בין קירות יחידת הדיור בחולון. "פעם הוא אמר לי שהשיר שהוא הכי אוהב של הפט שופ בויו הוא Left to My Own Devices, שיר על אדם מתבודד שמעדיף את העולם הפנימי שלו", אומר גנור, "משהו כמו 'אם הייתי יכול, הייתי מצטרף לעולם שבחוץ'. זה עצוב לקרוא את מילות השיר הזה עכשיו". ההלם לנוכח מותו בשבת שלפני שבועיים הציף השערות לגבי התאבדות אפשרית, אבל כל מקורביו משוכנעים שאין בדל סיכוי. "הוא לא היה מתאבד בלי להשאיר איזה מכתב, זה פשוט לא היה קורה", כולם אומרים בנוסח כמעט זהה. לעומת זאת, אין דרך לחלוק על העובדה שנחשון איבד עניין בחייו. אם היו לו תוכניות עתידיות, נראה שהריכאון גבר עליהן. הוא הקליט פיילוט לפודקאסט עם מומי לוי ותיכנן סדרת רדיו בצפון עם די-ג'יי גיא פדרמן, אבל הדברים לא התקדמו, והסבל הגופני העיב עליו בכל זמן נתון.

המשפחה הקרובה הייתה עדה להיחלשותו ורוונו, אבל לא הצליחה להתערב. "כל פעם שניסית לדבר איתו על זה הוא היה מסיט את נושא השיחה אליך, מתחיל לדבר

יקי, אביו של עופר: "אמרתי לו שאני חושש לחייו, כי הוא אמר 'בא לי למות' ו'אבא, נמאס לי'. והיו לו כאבי תופת בעיניים. הייתי איתו בכל הארץ, איפה לא היינו, איזה מומחה לא ראינו. בסוף הרופאים אמרו שהם מרימים ידיים"

נחשון קידם את דנה נמרצות בתחילת דרכה, ובשנים המאוחרות חש פגוע על שלא נתנה לו קרדיט ראוי. עם מותו העלתה דנה לאינסטגרם פוסט שבו כתבה: "אהבתי אותו מאוד... לא בטוחה שהקריירה שלי הייתה מצליחה ככה בהתחלה אם לא הפרגון שלו. בשנים האחרונות התנתקנו. אתם יודעים איך זה, החיים".

ובכן, לפעמים הם פשוט נגמרים. מוקדם מדי בהרבה, במקרה של נחשון. ✕ raanan@y-i.co.il

איתך על המצב הגופני שלך ולהרצות לך, לייעץ. היו לו כל הסימנים של דיכאון, והוא התלונן כל הזמן שהוא לא מרגיש טוב", אומר אחיו גיא.

חששות שמשהו בזה עלול לקרות? "לא. לא היה לזה מקום בכלל".

ביולי האחרון הגיעו שניים מחבריו, הכתב ערן זינגר ופדרמן, לבקר את נחשון בביתו, אחרי ששמעו מהמשפחה שהוא שרוי בדיכאון כבד. "ראינו אותו כמו שלא ראינו אף פעם: במצב נפשי

הדלת. גם אם עושים דבר כזה, יש דרך לעשות את זה בצורה הולמת, ובלשון המעטה – הם לא עשו".

גורמים בתאגיד מסרו בתגובה כי אין שחר לטענה שהתאגיד ויתר על שירותיו של עופר או נהג בו בדרך שאינה הולמת, נהפוך הוא: הבקשה לסיים תפקיד הגיעה ביוזמתו בנסיבות אישיות שאין זה המקום לפרט. התאגיד כיבד את החלטתו והצר על עזיבתו. גורם בכיר בהנהלת כאן חדשות ברשת ב' מסר בתגובה כי נחשון קיבל את מלוא ההערכה, היה מהקריינים המובילים בחדר החדשות וההודעה בדבר החלטתו לעזוב התקבלה בצער ובהפתעה גמורה. "אנו מכבדים את זכרו של עופר נחשון ז"ל. מטבע הדברים, לא נוכל להתייחס לדברים הנוגעים לענייניו הפרטיים. אנו משתתפים בצער המשפחה ובצער חבריו, בתוך התאגיד ומחוצה לו, וחולקים את הכאב על אדם יקר ומוכשר שהלך לעולמו בטרם עת", נמסר.

נחשון בנה על כספי הפרישה ופיצויים מסוימים שלהם היה זכאי מביטוח לאומי לנוכח בעיותיו הרפואיות, אבל ייתכן שלא לקח בחשבון את משמעויות חוסר התוחלת המקצועי שגזר על עצמו. "הקושי שלו גדל במיוחד אחרי שהוא עזב את הרדיו", גרנית אומר, "רבים מאיתנו חולי רדיו, זה חיידק שלא עוזב אותך – כמו מחלת העיניים שלו. אין לזה תרופה. אבל הוא עזב כי הוא לא היה יכול יותר".

בזמן שחלף מאז, נחשון הלך והתנתק. בשלב מסוים גידל שיער ("ראיתי אותו פתאום עם שיער לבן עד הכתפיים, זה שינה אותו לגמרי, ולא לטובה", מעיד מנורה), ואז קיצר שוב, הפסיק כמעט לאכול ואיבד משקל במהירות. כשהגיע בינואר האחרון להקלטת הפודקאסט "שעת יצירה" עם מאיה אלקולומברה, נדהמו האנשים באולפן לראות אותו כחוש כל כך. בעבר היו שנים שבהן טיפח את גופו בחדר כושר, עכשיו נדמה היה שהוא פשוט הולך ונעלם. הוא התנצל על שמצבו הבריאותי מנע ממנו להגיע לפודקאסט עד היום, אבל במהלך השידור נשמע כמו עצמו הישן; נלהב, ידען,

ויותר. הוא נאלץ לטפסף טיפות עיניים ללא הרף, והתרוצץ בין רופאים ומומחים שלא הצליחו לסייע. הגדרות המחלה הפרוטוקוליות – "פגיעה קשה באיכות החיים עם שכיחות גבוהה של מצוקה נפשית ודיכאון" – התקיימו בו במובהק. בהדרגה, ראייתו נחלשה והוא התקשה לנהוג מחולון לאולפני השידור בירושלים או ביהוד. "הוא לא ראה טוב, ואפילו לנסוע בשעות היום היה לו קשה", מעיד אחד החברים. בהמשך, גם הקריאה מהדף – ההכרח הבסיסי לקריינות חדשות – הפכה מאתגרת מדי, ונחשון התחיל להבין שאין טעם לחכות לשיפור, להפך.

"הוא היה מאוד מתוסכל בכל השנים האחרונות – תחשוב, אדם הולך ומאבד ראייה, לא מצליח לעשות את העבודה שלו ונאלץ לשבת יותר ויותר בבית", אומר אותו חבר, "הוא באמת העדיף להסתגר בממלכה הביתית שלו, קצת כמו שוש עטרי בזמנה". עטרי, שנחשון העריץ, נפטרה ב-2008. "זו הייתה מכה והוא לקח את זה מאוד-מאוד קשה", אומר אחד המקורבים, "הוא התאבל עליה שנה, ולא רק עליה; גם כשהוא מנור ואורנה יקר מתו הוא לקח קשה מאוד".

יקיר, בפרט, הייתה קולגה וחברת נפש. "אני יודע שבאחד המשברים הכי גדולים שלו, כשהוא אמר שהוא רוצה להתאבד, היא כבר הייתה בשלבים מאוחרים של הסרטן, והיא כעסה ואמרה לו: 'אני נלחמת עכשיו במחלה ואתה מספר לי שאתה רוצה להתאבד? מה פתאום'. והיא פשוט הניאה אותו מזה", אומר מי שהיה חבר קרוב של השניים, "היו להם שיחות לילה ארוכות, וכשהיא נפטרה זו הייתה עוד משקולת מבחינתו".

✕ ✕ ✕

ביולי שעבר הכריז נחשון על פרישה מוקדמת והודיע לתאגיד על עזיבתו. "היה איזה שלב שביקשו מהמגישים גם לערוך מהדורות, אבל הוא לא רצה לערוך. אולי היה לו קשה עם העיניים והריכוז", אומר מנורה. עובד תאגיד המקורב לנחשון אומר ש"ברגע שהתאגיד הבין שמצבו הרפואי לא מאפשר לו לתפקד, ויתרו מהר מאוד על שירותיו, ולהבנתי בעצם הראו לו את